

fentliggøre med Bemærkning om, at „da en Domstol har dømt Officererne for de begaaede Uordener paa Variétéen og Hornblæseren for respektstridigt Forhold og den afsagte Dom ikke strider mod den gældende Lov, kan Dommen ikke kasseres.“ Denne Vedføjning kunde ikke misforstås, i Særdeleshed da samtidig to af Løjtnanterne forflyttedes fra deres Afdelinger.

Sagen var imidlertid ikke dermed endt. En mere velment end velovervejete Demonstration fra de civile Borgeres Side i Byen ledede Musikeren ind i en ny Forseelse. Følgen blev en ny Krigsretsdom, en Aktion, der vel at mærke ikke kunde forebygges, og Dommen lød paa Stillingsforbalelse.

Slige Affærer gøre Fortræd. De forskærtse den Sympati, som Hæren ikke kan undvære.

Idet vi begynde vort Arbejde her, bør vi mindes to af Sommerens Begivenheder.

Først Islandstogtet — Kongens og Rigsdagsdelegationens Rejse til Island. Forud for det islandske Altings Besøg her i Danmark i Fjor var der sikkert mange, der troede, at dette Besøg vilde forløbe som en, om jeg saa maa sige, udvendig Foreteelse, et Arrangement af officiel Art, men uden Sangbund ude i Befolkningen; men straks da Turen gik ud over Landet, mærkedes det, at Befolkningen var med, var hjerteligt med i dette Samvær. Islændernes Besøg her skyldtes Kongens Ønske. Vi vide, at Islænderne følte, at de i Sandhed vare velkomne saavel hos Kongen som hos Folket. Der gemmes paa varme og rige Minder saavel fra Sammenkomsterne paa Fredensborg og Amalienborg som fra Turen trindt omkring i Landet.

I Sommer fandt Genbesøget Sted; Kongen, to Ministre og 40 Rigsdagsmænd have gæstet Island og fundet den hjerteligste Modtagelse, og det danske Folk har glædet sig over denne Islandsfærd, der forløb saa godt i alle Maader. Det Baand, der knyttedes i Fjor mellem de to Folk, bandtes sikkert endnu fastere ved Samværet paa Island, og det er at haabe, at Kommissionen, der kundgjordes i Reykjavik, og som har til Opgave at ordne Islands statsretlige Stilling i Riget, maa løse denne sin Opgave til Held for de to Folk.

Maa jeg dernæst minde om Sammenkomsten her i København mellem Delegationer for de tre nordiske interparlamentariske Grupper. Vi fra dansk Side have Grund til at glæde os over vor Gruppens Initiativ til Sammenkomsten og over den

Redebonhed, der udvistes fra norsk og svensk Side. Ved Mødets Resultater, Dannelsen af et nordisk interparlamentarisk Forbund, og ved Drøftelsen af Spørgsmaalet om Oprettelsen af ensartede Voldgiftstraktater mellem de tre Lande er der lagt en god Grund, hvorpaa fremtidig Samvirken mellem de tre Frændefolk kan føres videre frem.

Saa skulle vi da begynde vort Arbejde. Vore Forhandlinger ville blive fulgte med Opmærksomhed og Interesse af det Vælgerfolk, der skal fælde Dommen over det Arbejde, der øves. Siden vi skiltes i Foraaret, er der foretaget 2 Suppleringsvalg til Folketinget. Venstrereformpartiet ser i disse 2 Valg et Udtryk for Vælgernes Tilslutning til Ledelsen og til Kursen for den Politik, der har været og fremdeles vil være Ministeriets og deres, der have støttet og fremdeles ville støtte Ministeriet under dets Ledelse af Arbejdet her paa Rigsdagen. Som det er Ministeriets, er det ogsaa Venstrereformpartiets Villie at søge de forskellige Opgaver løste ad den fredelige Forhandlings Vej saa vidt og saa langt, som det er muligt og foreneligt med Hensyn til det, der er Kærnen i de forskellige Sager, blandt hvilke nu som før den kommunale Valgret og Toldloven staa i Forgrunden. Terminen nærmer sig ikke blot i Tid, men i Aktualitet, da Løsningen maa komme. Kommer den ikke som Frugt af en fredelig Forhandling, nu vel, saa bliver det Kampens Vilkaar, under hvilke Løsningen søges naaet. Dette maa staa klart saavel for Venner som for Modstandere; det er ingen Trusel, det er kun Paavisning af Forholdenes selvgivne Nødvendighed.

K. M. Klausen: Den forløbne Sommer har med Hensyn til Arbejdsforholdene her i Landet været af en urolig og faretruende Karakter. Vi have set, hvorledes enkelte Faggrupper have søgt at forbedre deres Løn- og Arbejdsvilkaar, og vi have set, hvorledes disse stadig ere blevne mødte fra Arbejdsgivernes Side med Lockouttrusler. Allerede i Foraaret blev der udstedt Lockouttrusel mod 16,000—18,000 Mand, og for kun 5—6 Uger siden havde vi, som det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) nys omtalte, en Katastrophe hængende over Hovedet, en Lockouttrusel, der havde kunnet komme til at omfatte alle Fag og alle Virksomheder, som henhøre under Arbejdsgiverforeningen. Man maa derfor, synes jeg, være taknemmelig overfor de to Mænd, der grebe ind og med